

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/136/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7218204060
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Galdunová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7218204060.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Galdunovej a sudkýň JUDr. Viktórie Midovej a JUDr. Zuzany Stolárovej, v spore žalobcu: O. A. T., nar. XX.X.XXXX, bytom v G., G. XX, zast. Mgr. Stanislavovou Tichou, advokátkou so sídlom v Považskej Bystrici, Zakvášov 1519/55, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zast. advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Kubániho 16, o zaplatenie 1.265,92 € s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 16. novembra 2018 sp. zn. 24C/30/2018

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok Okresného súdu Košice II zo dňa 16. novembra 2018 č. k. 24C/30/2018-96 vo výroku, ktorým uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi 1.265,92 € s 5 % úrokom z omeškania ročne od 16.6.2018 do zaplatenia a vo výroku, ktorým žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

O d m i e t a odvolanie voči výroku, ktorým súd v prevyšujúcej časti úrokov z omeškania žalobu zamietol.

Žalobca má proti žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice II (ďalej len súd prvej inštancie alebo len súd) rozsudkom zo dňa 16. novembra 2018 č. k. 24C/30/2018-96 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.265,92 € s 5 % úrokmi z omeškania ročne od 16.6.2018 do zaplatenia, to všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. V prevyšujúcej časti úrokov z omeškania žalobu zamietol. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 1.265,92 € s 5 % úrokom z omeškania ročne od 8.8.2017 do zaplatenia s odôvodnením, že ako dlžník - spotrebiteľ požiadal žalovaného ako veriteľa - dodávateľa o poskytnutie spotrebiteľského úveru. Žalovaný mu predložil na podpis formulár s názvom Žiadosť o poskytnutie úveru/zmluva o revolvingovom úvere č. 8500026206, ktorý vyplnil finančný agent žalovaného a žalobca ho dňa 5.6.2013 podpísal za nasledovných podmienok: poskytnutá čiastka (úverový limit) 1.170,- €, splatnosť úveru 42 mesiacov, mesačná splátka vrátane úrokov 62,69 €, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 2.632,98 €, predpokladaná RPMN za úver 70,02 %, ročná úroková sadzba úveru 70,02 %, priemerná RPMN za úver 48,52 %, poskytnutá čiastka revolvingu 616,87 €. Žalovaný schválil žalobcovi revolvingový úver a podpísal žiadosť/zmluvu s nasledovnými podmienkami: poskytnutá čiastka úverový limit 1.170,- €, splatnosť úveru 42 mesiacov, mesačná splátka vrátane úrokov 62,69 €, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 2.632,98 €, RPMN 65,05 %, ročná úroková sadzba úveru 70,02 %, priemerná RPMN za úver 48,52 %, poskytnutá čiastka revolvingu 616,87 %, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania

5,5 %. Súčasťou žiadosti/zmluvy bol aj bod 8, ktorý obsahuje dohodu o poskytnutí služby, na základe ktorej sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu max. 3 splátok úveru, pričom dlžník sa zaviazal zaplatiť za túto službu veriteľovi odplatu vo výške 168,17 € (podľa oznámenia o schválení úveru 84,08 €) splatnú v deň uzavretia tejto dohody, pričom zároveň obsahuje dohodu o započítaní vzájomných pohľadávok dlžníka a veriteľa - pohľadávky na poskytnutie úveru a pohľadávky na zaplatenie poplatku za službu. Z obsahu formulára úverovej zmluvy je zrejmé, že v nej absentuje údaj o konečnej splatnosti úveru, o výške splátok istiny úrokov a iných poplatkov a údaj o splatnosti jednotlivých splátok zahŕňajúc prvú a poslednú splátku. Ďalej absentuje údaj o presnej výške úveru (na základe úverovej zmluvy sa žalovaný zaviazal, že poskytne žalobcovi úver vo výške 1.170,- eur, žalovaný však vyplatil žalobcovi len sumu 1.085,92 eur, čo odôvodnil tým, že ku dňu poskytnutia úveru bol splatný poplatok za poskytnutie služby podľa bodu 8 vo výške 84,08 eur, ktorý si žalovaný započítal oproti úveru žalobcu). Žalobca má za to, že dohoda obsiahnutá v bode 8 zmluvy je neprijateľnou podmienkou v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu reálne nie je dodané, resp. nemusí byť nikdy dodané a ktoré slúži v skutočnosti len záujmom žalovaného ako dodávateľa. Rovnako tak aj dohodu a súhlas so započítaním obsiahnutú v bode 10 zmluvy možno považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku. V zmluve je nesúlady ohľadne výšky RPMN, nakoľko údaj o výške RPMN uvedený v bode 5 zmluvy je 70,02 %, ktorý je návrhom na uzatvorenie zmluvy, nie je v súlade s údajom o výške RPMN úveru uvedenom v akceptácii návrhu v bode 6 zmluvy, 65,05 %. Zmluva ďalej obsahuje nesprávny výpočet RPMN, nakoľko žalovaný nevychádzal zo skutočnej výšky poskytnutých peňažných prostriedkov, pretože len takúto sumu možno považovať za úver, pričom táto by výrazne prevyšovala RPMN uvedenú v bode 5 a v bode 6 a predstavuje skutočnosť 80,44 %. Nesprávny výpočet RPMN vyplýva tiež z toho, že výška ročnej úrokovej sadzby úveru je vyššia ako výška RPMN, pričom RPMN predstavuje celkové náklady spotrebiteľa, vrátane úrokov a poplatkov. Z toho je teda zrejmé, že výška RPMN nemôže byť nikdy vyššia ako výška úrokovej sadzby. Žalobca považuje za neprimeranú výšku odplaty- úrokovej sadzby za poskytnutie úveru, ktorá je 70,02 % podstatne prevyšuje odplatu stanovenú v ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka vychádzajúc zo skutočnosti, že vo všeobecnosti súdy za podstatné prevýšenie odplaty považujú jej prevýšenie o viac ako 20 %, pričom banky na území SR v roku 2013 poskytovali podobné spotrebiteľské úvery za úrokové sadzby 11,16 % ročne. Vzhľadom na nedostatky zmluvy a absenciu niektorých náležitostí spotrebiteľskej zmluvy v súlade s ust. § 11 ods. 1 zák. o spotrebiteľských úveroch je úver poskytnutý žalovaným žalobcovi bezúročný a bez poplatkov. Žalobca z celkovo poskytnutého úveru vo výške 1.085,92 eur vrátil žalovanému za obdobie do 7.8.2017 sumu vo výške 2.351,84 eur, ktorá je vyššia než bola suma poskytnutého úveru bez úrokov a poplatkov, pričom rozdiel predstavuje 1.265,92 eur. Žalobca mal za to, že sa žalovaný na jeho úkor o túto sumu bezdôvodne obohatil, najmä pre plnenie bez právneho dôvodu, ale aj pre plnenie z neplatného právneho úkonu, ktorým je v tomto prípade dohoda o poskytnutí služby obsiahnutá v bode 8 zmluvy. Žalobca si uplatnil nárok aj na úroky z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy odo dňa nasledujúceho po poslednej platbe, ktorú uhradil žalovanému, teda od 8.8.2017.

3. Právne vec posúdil podľa § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 6, § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka spolu s § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy a § 3 ods. 1, § 39, § 451 ods. 1 a 2 OZ. K žalovaným namietanej existencii prekážky rozhodnutej veci, nakoľko o nároku žalovaného zo zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500026206 bolo právoplatne rozhodnuté v rozhodcovskom konaní sp. zn. 112/10/16 vedenom pred Slovenským arbitrážnym súdom, súd uviedol, že predmetom rozhodcovského konania bol nárok na zaplatenie istiny a príslušenstva z údajného porušenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere a v tomto konaní je predmetom konania vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že úverová zmluva sa v zmysle zákona považuje za bezúročný a bez poplatkov. Preto súd konštatoval, že nejde o prekážku právoplatne rozhodnutej veci.

4. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že žalovaný ako veriteľ a žalobca ako dlžník dňa 17.6.2013 uzatvorili Zmluvu o revolvingovom úvere, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úverový rámec vo výške 1.170,- € pri RPMN 65,05 %, a ročnej úrokovej sadzbe 70,02 % a žalovaný sa zaviazal úver splatiť v 42 mesačných splátkach vo výške 62,69 € spolu vo výške 2.632,98 €, vždy k 14. dňu v mesiaci od 14.8.2013 do 14.1.2017. Zároveň sa dohodli, že žalovaný poskytne žalobcovi službu, obsahom ktorej je možnosť odkladu troch splátok za splnenia ďalších dohodnutých podmienok a za poskytnutie tejto služby sa dohodli na odplate vo výške 84,08 €, pričom odplata je splatná dňom uzavretia zmluvy, teda 17.6.2013, preto dohodnutú odplatu žalovaný započítal na poskytovaný úver

a reálne žalobcovi poskytol úver vo výške 1.085,92 € (1170 - 84,08 €). Žalobca zaplatil žalovanému dohodnuté splátky v období od 14.8.2013 do 14.9.2016 v celkovej výške 2.351,84 €.

5. Súd zmluvu uzavretú medzi stranami sporu posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu podľa ust. § 52 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka a § 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Uzavretú zmluvu v časti dohodnutej odplaty v časti dohodnutých úrokov z úveru 70,02 % vyhodnotil ako absolútne neplatnú podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor s ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka a pre rozpor s dobrými mravmi, keďže banky na území SR v rovnakom období poskytovali spotrebiteľské úvery za priemerné úrokové miery 11,06 % ročne. Za tejto situácie žalobca mal povinnosť vrátiť žalovanému len reálne poskytnutý úver vo výške 1.085,92 €. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalobca na základe spornej zmluvy zaplatil žalovanému spolu 2.351,84 €, teda o 1.265,92 € viac ako bola jeho povinnosť a o túto sumu sa aj podľa názoru súdu žalovaný bezdôvodne obohatil na úkor žalobcu tým, že prijal plnenie bez právneho dôvodu, ktoré je povinný podľa ust. § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka vydať.

6. Odmena za službu - odklad splátok vo výške 84,08 € je podľa názoru súdu neprijateľnou podmienkou v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu reálne nie je dodané, resp. nemusí byť nikdy dodané a ktoré slúži v skutočnosti len záujmom žalovaného ako dodávateľa.

7. O úrokoch z omeškania rozhodol v zmysle ust. § 517 ods. 1, 2 OZ spolu s § 3 nar. vl. SR č. 87/1995 Z.z.. Žalobca žiadal priznať úroky z omeškania od 8.8.2017 do zaplatenia, teda od dňa nasledujúceho po zaplatení poslednej splátky žalobcom. Žalovaného nevyzval na vydanie bezdôvodného obohatenia. Táto žaloba bola žalovanému doručená dňa 14.6.2018, žalovaný bol povinný plniť dňa 15.6.2018 a keďže neplnil, do omeškania sa dostal od 16.6.2018. Preto ho súd zaviazal na zaplatenie zákonných úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne od 16.6.2018 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti úrokov z omeškania žalobu ako nedôvodnú zamietol.

8. O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p. a vzhľadom na to, že žalobca bol v časti istiny úspešný v plnom rozsahu, priznal mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

9. Proti uvedenému rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie proti všetkým výrokom z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne aj v časti, v ktorej jej súd prvej inštancie vyhovel.

10. Žalovaný namietal, že súd nesprávne vyhodnotil existenciu právoplatného rozhodnutia, ktoré žalobcovi ako dlžníkovi ukladá povinnosť zaplatiť dlžnú sumu v prospech žalovaného, ktorým je rozhodcovský rozsudok sp. zn. 112/10/16 vydaný Stálym arbitrážnym súdom. Rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe posúdenia toho istého skutkového stavu pokiaľ ide o jeho základ aký zmluvný vzťah je predmetom tohto konania, pričom súd prvej inštancie prijal rozhodnutie, ktoré odporuje výrokom ale aj dôvodom skoršieho rozhodnutia. Ďalej za nesprávne považuje odvolateľ právne posúdenie neplatnosti dojednaných úrokov v celom rozsahu v dôsledku ich rozporu s dobrými mravmi, keď podľa žalovaného nemožno dospieť k záveru o neplatnosti celej úverovej zmluvy, ale len k záveru, že by dlžník úverovej zmluvy bol povinný platiť úroky vo výške najviac prípustnej podľa zákona. Súd musí byť spôsobilý určiť, kde dochádza k rozporu s dobrými mravmi, teda od akej hodnoty a určiť tak hranicu, kde tento rozpor ešte nie je a kde už je. Poukázal tu na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 321Cdo/45/2013 a zároveň vytkol, že súd neposudzoval výšku úrokov podľa príslušného zákonného ustanovenia, ale namiesto toho odkazuje na primerané úrokové sadzby bánk. Poukázal na znenie ust. § 53 ods. 6 OZ, v zmysle ktorého nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu. Zdôraznil, že v zákone bolo výslovne určené, že pri rozhodovaní sa má zobrať nielen hodnota obvyklej odplaty, ale aj spôsob a miera zabezpečenia záväzku, objem poskytnutých prostriedkov a lehota splatnosti, kde poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/1016/2014, v zmysle ktorého z novelizovaného ust. § 53 ods. 6 OZ vyplýva, že referenčné kritérium, podľa ktorého sa má posudzovať primeranosť sa preniesla zo sektoru bánk na sektor finančného trhu ako taký a teda na všetky spoločnosti poskytujúce peňažné prostriedky spotrebiteľom.

11. Žalobca sa k podanému odvolaniu vyjadril písomne tak, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za správne, dostatočne zdôvodnené a preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok ako vecne správny

potvrdil. Uviedol, že v zmluve uvedená ročná úroková sadzba vo výške 70,02% je v rozpore s dobrými mravmi a z toho dôvodu je neplatná, keďže v tom čase priemerná úroková miera obchodných bánk u obdobných úverov činila 11,06% ročne. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 3 Co 151/2013 a rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5 Cdo 26/2011. V súvislosti s ut. § 53 ods. 6 poukázal na rozhodnutie NS SR sp.zn. 1 M Cdo 1/2009 a potrebu porovnávať dojednaný úrok s úrokovou sadzbou peňažných ústavov napriek tomu, že zmluvnou stranou je nebankový subjekt. Zároveň žalobca zdôraznil, že úver je bezúročný a bez poplatkov aj z dôvodu, že je v ňom uvedená nesprávna ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa, keď v zmluve uvedená RPMN nekorešponduje so skutočnou RPMN, nakoľko úverová zmluva nezohľadňuje aj náklady (v zmluve uvedené 84,08 €) na základe dohody o službách ako služby doplnkovej. Navyše, poukázal na logickú nezrovnalosť, keď v úverovej zmluve je uvedený údaj o úrokovej sadzbe 70,02% a RPMN len 65,05%, čo je matematicky nemožné, keďže RPMN nemôže byť nikdy nižšia ako je výška úrokovej sadzby. Vo vzťahu k nesprávnemu výpočtu RPMN poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 11 Co 8/2017. Napokon žalobca poukázal aj na to, že v ten istý deň podpísal 2 návrhy zmlúv s identickým obsahom na rovnakú výšku úveru s dvoma dohodami o poskytnutí služieb, pričom zdôraznil, že poplatky mal žalobca vopred zaplatiť aj v prípade, ak by reálne k poskytnutiu žiadnych služieb zo strany žalovaného počas trvania zmluvného vzťahu nedošlo, a teda by reálne takéto protiplnenie za svoje platby ani nemusel dostať. V tejto súvislosti opäť poukázal na niektoré rozhodnutia súdov Slovenskej republiky. Napokon žalobca uviedol, že postačuje, ak zmluva neobsahuje len niektorú z uvedených zákonom požadovaných náležitostí a už to má za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, preto nie je potrebné, aby poukazoval na absenciu aj ďalších náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

12. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (okrem výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti), bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP z hľadiska uplatneného odvolacieho dôvodu (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť.

13. Rozsudok je vo výroku (II.), ktorým súd vyhovel žalobe o zaplatenie bezdôvodného obohatenia a v súvisiacom výroku (III.) o trovách konania vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP v týchto výrokoch potvrdil.

14. Správne, podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

15. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 28. apríla 2020 o 09.45 hod. v pojednávacej miestnosti č. dverí 202, 2. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 21.4.2020 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP.

16. Žalovaný v odvolaní uplatnil odvolací dôvod v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm.f/ a h/ CSP, t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

17. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP (do 30.6.2016 s ust. § 132 O.s.p.), a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo.

18. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventúálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo

malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP (do 30.6.2016 z ust. § 133 až 135 O.s.p.).

19. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

20. Odvolací súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

21. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, preto odvolací súd rozsudok v napadnutých výrokoch ako vecne správny potvrdil.

22. Súd svoje úvahy, ako dospel k týmto záverom, podrobne uviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku s poukazom na zistený skutkový stav a právne predpisy, ktoré aplikoval a odôvodnenie rozsudku dáva odpoveď na všetky odvolacie námietky žalovaného.

23. Žalovaný v odvolaní argumentuje skutočnosťami, ktoré uvádzal už v konaní pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd náležite a správne vysporiadal pri rozhodovaní daného sporu, preto jeho odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a neumožňujú prijať iné závery.

24. Odvolací súd preskúmal všetky námietky, ktoré boli v odvolaní žalovaným vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie.

24. Počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Odvolacie námietky žalovaného nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku a nie sú spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku.

25. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a na ne odkazuje podľa § 387 ods. 2 CSP.

26. K námietke žalovaného o prekážke rozhodnutej veci odvolací súd uvádza, že túto otázku už súdna prax vyriešila tak, že neplatná rozhodcovská doložka nemôže založiť právomoc rozhodcovského súdu, preto ním vydaný rozhodcovský rozsudok nepredstavuje prekážku veci právoplatne rozhodnutej pre občianskoprávne konanie o určenie neplatnosti spotrebiteľskej zmluvy (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. januára 2015 sp.zn. 3 Cdo 27/2011, R 77/2015)

27. Súd prvej inštancie posudzoval jednotlivé zmluvné podmienky uvedené v zmluve a dospel k záveru, že dohodnutá odmena bola v neprospech spotrebiteľa. Aj podľa názoru odvolacieho súdu ide o neplatnosť spotrebiteľskej zmluvy v časti dojednania zmluvných úrokov za úver a za takejto situácie má žalobca nárok iba na vrátenie poskytnutého plnenia bez odmeny.

28. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že dohoda o zmluvných úrokoch je neplatná v zmysle ust. § 39 Obč. zák. pre jej rozpor s dobrými mravmi, keďže podstatne prevyšuje priemernú výšku úroku pri úveroch za rozhodné obdobie ako odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch, v čase uzavretia zmluvy, ktorá predstavovala 11,06 %. Dohodnuté zmluvné úroky v predmetnej zmluve dosahujú niekoľkonásobok tejto priemernej výšky úrokov za obdobné spotrebiteľské úvery v čase uzavretia zmluvy.

29. Takéto dojednanie úrokov je priamo v rozpore s ust. § 53 ods. 6 Obč. zákonníka v znení účinnom do 31.5.2014 (t.j. v čase uzavretia úverových zmlúv), v zmysle ktorého ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle

požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.

30. Súd správne posudzoval, či dojednané zmluvné úroky (odplata) zodpovedali obvyklej výške úrokov pri obdobných úveroch. Nenáležitá je odvolacia námietka žalovaného, v zmysle ktorej výšku dojednanej odplaty mal súd posudzovať v závislosti od výšky priemernej RPMN, resp. ďalších okolností.

31. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že nárok žalovaného vyplýva zo spotrebiteľských zmlúv uzatvorených dňa 20.6.2013 a 10.7.2013.

32. V čase uzavretia úverových zmlúv bola výška odplaty regulovaná výlučne ust. § 53 ods. 6 Obč.zákonníka v znení účinnom do 31.5.2014 tak ako je vyššie citovaný.

33. Odvolací súd zdôrazňuje, že novelizované znenie ustanovenia § 53 ods. 6 Obč. zák. (v zmysle ktorého ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať) a ustanovenie § 1 nar.vlády č. 87/1995 Z.z., stanovujúce čo tvorí odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi, nadobudli účinnosť až dňom 1.6.2014. Ustanovenie § 1a nar.vlády č. 87/1995 Z.z., o maximálnej výške požadovanej odplaty, v zmysle ktorého odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej RPMN podľa § 1 ods. 4 pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne, bolo do nariadenia vlády 87/1995 Z.z. zavedené až s účinnosťou od 1.9.2014.

34. Súd prvej inštancie preto postupoval v súlade s ustálenou súdnou praxou, ktorá každú zložku odplaty posudzovala z hľadiska súladu so zákonom a s dobrými mravmi, teda osobitne posudzovala aj dojednanie o zmluvných úrokoch z hľadiska jeho súladu so zákonom a dobrými mravmi.

35. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že sa stotožňuje aj s názorom žalobcu o logickej nezrovnalosti v údajoch uvádzaných v zmluve, keď výška ročnej úrokovej sadzby 70,02% uvedená v zmluve je vyššia, ako v zmluve uvedená RPMN 65,05%, čo však reálne nie je možné. V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov aj v dôsledku nesprávne uvedenej RPMN v neprospech spotrebiteľa. Vychádzajúc zo zmluvy pri poskytnutí úvere 1.170 €, výške splátky 62,69 € a počte splátok 42 so zohľadnením odplaty vo výške 84,08 € ako dodatočného nákladu, predstavuje RPMN 79,90%, preto pokiaľ v zmluve je uvedená hodnota RPMN 65,05%, jedná sa o údaj uvedený v neprospech spotrebiteľa, v dôsledku čoho v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalobcovi bola poskytnutá iba čiastka 1.085,92 € (1.170 € - 84,08 €).

36. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku a súvisiacom výroku o trovách konania na súde prvej inštancie ako vecne správny v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

37. O odmietnutí odvolania proti výroku , ktorým súd v prevyšujúcej časti úrokov z omeškania žalobu zamietol, odvolací súd rozhodol v zmysle ust. § 386 písm. b/ CSP, podľa ktorého odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

38. V zmysle § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

39. Výrok o zamietnutí žaloby o zaplatenie úrokov z omeškania nad súdom priznanú dobu nie je rozhodnutím vydaným v neprospech žalovaného, pretože sa týmto rozhodnutím nezakladá žiadna jeho povinnosť. Keďže týmto výrokom bolo rozhodnuté v prospech žalovaného, nie je osobou oprávnenou na podanie odvolania proti tomuto výroku rozsudku.

40. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Žalovaný nebol v odvolacom konaní úspešný, preto mu nevznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania, úspešnému žalobcovi odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

41. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach v pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).